

III. rész

Darth Travis Haragja

6. fejezet

Számjáték I

65 ABY, 5. hónap, 5. hét, Benduday:

Megállás nélkül folytatódik az öldöklés, szerte a galaxisban. A Köztársasági Flotta hatalmas sikereket ért el és elsöprő győzelmeiket aratott a Darth Sevalis által vezetett birodalmi erők felett, melyeknek köszönhetően egészen Núbia életteli világáig szoríthatták vissza a támadókat, azonban még koránt sem dőlt el minden. Ugyan az idő közben admirálisi rangra emelkedő Odar mester folyamatos támadásai ellenére a szektor továbbra is hemzseg a birodalmi hajóktól, továbbra is fenntartva a reményt a Birodalom számára.

Hogy még fordíthatnak a dolgok menetén.

Egy átlagos nap köszöntött a Nemezis egyre csak nyüzsgő fedélzetére, mely nem változott túl sokat Sevalis parancsnoksága alatt. A tisztok továbbra is csak némán állnak termináljaik felett, az örök pedig sorra masíroznak fel-alá vagy tartják állomáshelyüket. Azonban a mostanra feszültség már szinte tapintható, hisz közeleg a pont, ahonnan már előre láthatóan képtelenség lesz fordítani. Ezzel pedig a Sith is tisztában van, s azzal a ténnyel is, hogy ha Travis visszajön – ha visszajön valaha, elvégre senki senki sem tudja, hogy hova ment, vagy sikerrel járt-e küldetése – nagyon nem fog örülni a látottaknak.

Éppen ezért csak a fejét fogva magasodott a taktikai asztal fölé, amikor is újabb, magasztos léptek töltötték meg a híd már számtalan alkalommal visszaforgatott levegőjét, amikor is a Sith sötét nagyura toppant be a helyiségbe vezető masszív duracélajtók egyikén, majd viharzott közéjük hátborzongató pillantásainak kíséretében. Sevalis pedig rémülten rogyott térdre előtte, lelkének merő megdöbbenése és megannyi kérdése által övezve által övezve.

Elvégre mégis mit mondjon neki? Miért állnak most vesztesre?

- Kelj fel, barátom – jelentette ki Travis fölényesen, felé fordítva sárgásan izzó szemeinek haragos pillantását. Ha más nem is, az már biztosan feltűnt neki, hogy jócskán arrébb vannak a kelleténél. De legalább még játékban vannak és nem omlott össze minden távollétében.

- Nagyuram, váratlan volt az érkezésed – közölte Sevalis, miközben felegyenesedett a híd sima padlózatáról. – Ha esetleg szólt volna, minden bizonytalansággal gondoskodhattunk volna a megfelelő fogadtatásról. Megtudhatnám, hogy sikerrel járt-e az útja során? – jelenleg a téma gyors terelése, egy, a nagyura számára örömteli dologra volt a legjobb ötlete, hogy egérutat nyerhessen az egyre csak közelebb, számára végzetes kérdés alól.

- Sajnos nem, újfent közbe jött néhány „apró” kellemetlenség. Mint például a tény, hogy ez a hajó jó néhány fényévtel hátrébb áll, mint kellene. Ha jól emlékszem az ütemterv szerint már rég Coruscant megszállását kellene előkészítenünk. Nem igaz?

- A köztársaságiak ellentámadást indítottak, sokkal több hajójuk maradt, mint azt korábban megjósoltad. Esélyünk sem volt... - ekkor kénytelen volt félbe szakítania mondandóját. A torka hirtelen elzáródott Travis egyetlen, röpké kézmozdulatának köszönhetően.

- Valóban nem – felelte a Sith a taktikai asztal képére pillantva gyűlöletében egyre csak lángoló szemeivel, miközben Sevalis fájdalmi közepette rogyott ismételt a csiszolt felületű padlóra, ám ekkor Travis hirtelen eresztett szorításán. – Úgy tűnik, hogy félre értelmeztük a Denonon történeteket és ellenségeink most erősebben sújtanak le ránk, mint valaha.

- Kezdetől fogva csak játszottak velünk – tette hozzá Sevalis, amint felegyenesedett a sötét árnyalatú talajról, bár tudta, hogy csak a pusztaszerencsének köszönheti életét. Viszont ő egyenes ember volt, még a halál torkában sem félt hangoztatni véleményét, Darth Aleyával ellentétben, de ő már egyébként sincs az élők sorában. Képtelenség, hogy bárki is túlélhesse azt a becsapódást, vagy az ottani körülményeket. Ugye?

- Nem barátom, most is csak játszanak velünk – közölte Travis teljesen magabiztosan, azonnal leesett neki, hogy mi történik odakint. A támadások gyakorisága, a köztársasági csapatok elhelyezkedése, a pusztaszerencsének mérete. Csak egyetlen dolgot jelentett, jelenthetett számára mindez. – Értse meg valamennyi megmaradt rombolót, ellentámadást indítunk!

- De nagyuram, egyszerűen túl sokan vannak. Esélyünk sem lesz! – próbálta Sevalis szinte már kétségbeesetten jobb belátásra téríteni. Nem vette észre, amit ő, nem is láthatta.

- Épp fordítva – vágta rá Travis. – A Köztársaság csak átverni próbál valamennyiünket, nagyobbak próbálja tettetni magát, hogy megrettenjünk, hogy visszavonuljunk. Ha tényleg olyan sokan lennének sosem várták volna meg Koréliát, már Denonon kiálltak volna ellenünk. Az egyetlen dolog, amiért vesztesre állunk, hogy a csillagrombolók harmadát hátra küldted, tartaléknak. De ha most bevetjük mindegyiket, könnyedén összezúzzuk őket.

- De csak az elől lévő hajóikat! Nekik is megvannak a maguk tartalékai, nem haboznak majd beküldeni őket és akkor végünk. Képtelenség lesz feltartani őket.

- Nincsenek tartalékaik – csattant fel Travis idegesen, már kezdte unni az egészet. Miért nem látja most senki, amit ő lát? Hogy maradhat rejtve a teljesen nyilvánvaló ilyen sok admirális, tábornok és tisztviselő előtt? Vagy talán most ő lenne az, aki téved?

- De nagyuram, könyörgöm... Ha tévedsz, elveszítjük a háborút! Legalább várjunk, hogy megbizonyosodhassunk az igazadról – ebben pedig igaza volt, néhány álcázott könnyűcirkáló kiküldése után már nyugodt szívvel dönthetnének, felesleges kockáztatás nélkül.

- Nem fogjuk elveszteni...

Egy nappal később:

Hatalmas hajóhad tört elő a csillagok áradatából a Nemezissel és hat rombolóval az élen Froz haldokló világa felett, melyet oly keményen sújtott már e háború, de mégis mind hatalmasabb csapások álltak előtte. És ez a kolónia körül járőröző cirkálók parancsnokai számára egy csapására világossá vált, amint a hat hatalmas acélszörnyeteg a Phalanx osztály képviselő monstrum körül csoportosulva közeledett feléjük, majd célozták be hajóikat.

- Az elülső ágyúk célra álltak! – jelentette ki az egyik tiszt fennhangon, Travis felé fordítva szemeinek harcias tekintetét. – A mediátorra koncentráljuk a tüzet?

- Ne, először a kísérő hajókat lőjük ki – tehát a masszív szörnyeteget szorosán körülölelő két Liberty és három Nebulon-B2 osztályú cirkálót. – Az a hajó egészben kell, először a hajtóműveit, majd a fegyvereit semlegesítsék! És készítsék elő az átszállást!

- Igen, nagyuram – felelte az egyik parancsnoki terminál felett tornyosuló Sevalis, majd valamennyi kísérőhajónak továbbította a megfelelő utasításokat, kezdettét vette az ádáz ütközet. Ugyanis ebben a pillanatban sorra kezdték ontani sárgásan izzó lézereik áradatát a Nemezis roppant turbólézerei, melyeknek égtelen zörejeit a körülötte álló rombolók összütze követte, mely a terv szerint a kísérőhajókra összpontosult, de azok sem teketóriáztak.

Nem meglepő módon a legközelebbi csillagromboló felé fordították masszív lövegeiket, majd szabadították rá irdatlan erejű ostromtüzüket. Hiszen a parancsaik értelmében tartaniuk kellett az állásaikat, semmiképpen sem vonultattak vissza. Ha pedig úgy hozta a sors, hogy itt, ezen átkozott világon kell hősi halált halniuk, legalább már gondoskodjanak róla, hogy ne legyenek vele egyedül. Viszont az élettől már megszokhattuk, hogy a dolgok csak a legkritkább, különös esetekben alakulnak a tervek szerint.

S ez itt sem volt másképpen, hisz iszonyatos volt ellenségeik túlereje.

Melynek mértékén jól mutatkozott, hogy az első romboló masszív elhárító mezejének még csak meg sem kottyantak a becsapódások, mikor már a nehéz turbólézer ágyúk összütze izzó fémdarabok kavargó tengerévé változtatta az első libertyt, majd azt rövidesen a mellette heves robajjal suhanó nebulon is követte, melyek túlságosan is gyöngye volt karcsú hajóteste.

- A mediator pajzsi leváltak – jelentette ki az egyik tiszt, nem sokkal a második köztársasági monstrum pusztulását követően, s már csak a pusztuló idő merő kérdése volt a néhány megmaradt csatlós veszte. – Megkezdjük az átszállást?

- Még ne, személyesen kívánom vezetni az akciót – jelentette ki Travis széles mosollyal az arcán, ma végre friss vér tapadhat pengéjéhez, majd délceg lépteinek zöreje által övezve viharzott ki a helyiségből.

Mikorra elérte a hangárt és jelt adott valamennyi átszállóhajó indulására már elcsendesedni látszott a kozmosz hidege. A másik két köztársasági cirkáló sehol sem volt már, csupán izzó roncsaik úsztak némán a mindenségben. A mediator fegyverei és hajtóművei pedig már működésképtelenek voltak, hamar lezajlott ezen ütközet. De sajnos ennek is, s mint minden diadalnak megvolt a maga ára. Ugyanis a kérdéses romboló sem élte túl a csatát.

Minden bizonnyal a még megmaradt vadászgépek végezhettek vele, de az rejtély, hogy hogyan. Talán az egyik vakmerő pilóta vezette volna bele súlyosan sérült keresztszárnyúját, mikor már elkerülhetetlennek vélte valamennyijük végét? Talán sosem tudjuk meg, de most nem is ez, mi igazán számít e röpke pillanatban. Ugyanis elérték a cirkáló valamely hangárát.

Odaát pedig megannyi katona, számos képzett harcos várta őket, számos rohamosztaggal végezve már értelmetlen harcukat övezően. Azonban egyikük sem számított rá, hogy egy Sith is embereivel tart majd újabb, talán utolsó bevetésük folyamán. S most fellángoltak Travis szemei a megannyi kiontott vér, a megannyi kioltott élet láttán, melyek közel fele kardja vörösesen izzó pengéjének, a többi pedig az erőlkések és szikrák vegyes áradatának volt köszönhető, melyeket ezúttal is előszeretettel indított ellenfelei felé.

Minden a terv szerint haladt a hajó elfoglalását illetően.

Ekkor azonban egy újabb csillaghajó tört elő a csillagok sebesen cikázó áradatából, egy parányi csempészhajó volt ez, mellyel senki sem törődött a még most is egyre cikázó vadászgépek örvénylő sokaságában, melyek elkeseredett harcukat vívták a megannyi romboló körül. És ki hitte volna, hogy ez a kis hajó nem csak könnyű szerrel átmanőverezik majd a megannyi záporozó lézernyalábon? Sőt még le is száll büszke zászlóshajójuknak a csata hevében – minden bizonnyal egy Y-szárnyú vakmerő pilótájának, s egyben utolsó cselekedete által – komoly károkat szenvedett hangárban? Már pedig minden így történt.

De utasa számára ez koránt sem volt olyan ördögösség, mint azt bárki képzelhetné. Ugyan a hangárban tartózkodó rohamosztagosok mindegyike kész volt néhány jól irányzott lövéssel jutalmazni fáradozásait, azonban sehol sem találták a leszállást követően, hiába kutatták át szerény úralkalmatosságát. Hiszen az új jövevény könnyű szerrel osont ki az egyik vészhelyzeti zsilipen, majd az Erőben lakozó képességeinek köszönhetően ügyesen terelte el a mégis csak az útjába kerülő klónok figyelmét, majd tűnt tova az egyik szellőzőaknában.

Jól ismerte már a Nemezis fedélzetét, az itt töltött hosszú éveknél köszönhetően kívülről pontosan ismerte alaprajzát. Nem csoda, hogy a szűkös járatok kuszaságában haladva percek alatt sikerült elverekednie magát a hídig, legalábbis az oda vezető folyosók egyikéig, ugyanis biztonsági okokból már rég gondoskodtak róla, hogy így senki se juthasson be oda. Persze ez egyáltalán nem zavarta az új szerzetet, így is már csak ketten álltak az útjában.

A rohamosztagosok pedig sietve kapták fel fegyvereik rideg csövét, a feléjük szelíd léptekkel közeledő a twi'lek láttán, kit szinte már nevetetett szánalmas kis próbálkozásuk és mindössze egyetlen laza kézmozdulatába került, hogy az Erő láthatatlan huzalainak segítségével fojtogathatni kezdhesse a szerencsétlen klónokat, majd pedig egy éles rántással roppanthassa el gégejüket. A holttestek hangos puffanása kész zene volt füleinek.

Ekkor megtorpant egy röpke pillanat erejéig, sokat gondolkozott már azon, hogy milyen lesz ezen pillanat eljövetele, de mégsem tudta hogyan is léphessen be. Szelíden és alázatosan, ahogyan eddig is tette? Vagy otromba állatként csörtessen be, készen oly régóta várt bosszúja beteljesítésére? Ám ekkor feltűnt valami az Erő néma sikolyai, csöndes kiáltásai közepette, ugyanis csak egyetlen erőhasználó jelenlétét érzékelte, s az ereje alapján kizárt, hogy Travis lehessen. Így már minden egyértelművé vált számára, pontosan tudta, mit tegyen.

Kezeit maga elé emelte, a zömök fémajtó felé emelve tenyereit, majd egy iszonyatos erejű erőlkést indított útjára, melynek féktelen bosszúvágya táplálta csak erejét. Az ajtó pedig mintha csak ez papír fecni, vagy egy könnyed falevél lett volna, úgy repült ki a helyéről egyenesen a híd közepébe csapódva, hangyaként agyonnyomva az útjába kerülőket.

Sevalis azonban pont arrébb állt, csupán centikre suhant el a tömör fémszerkezet éles vonásokkal rendelkező arca előtt, egy karcolás nélkül megúszva az esetet. S most csak némán bámulta az életben maradtakkal egyetemben, ahogyan rég Darth Aleya, rég halottnak hitt ellenfele lépett be a helyiségbe magasztos léptekkel, és önelégült mosollyal az arcán.

Mostanra ismét fájdalom nélkül léphetett bal lábával, a hosszas útja során talált baktának köszönhetően teljesen rendbe jöttek iszonyatos sebei, még csak varratok sem maradtak utánuk, elvégre nem fénykard vájta őket. Egyedül azokat volt lehetetlenség fájdalmas hegek nélkül gyógyítani, legalábbis, ha nem érkezett még idejében orvosi segítség.

Aleya öltözete, testtartása, szemeinek pusztá tekintete és a kezei közt tartott fényszablya méltán jelezte, hogy itt hamarosan kegyetlen harc veszi majd kezdetét. Ugyanis nem volt bolond, nem jött ide azonnal, bármennyire is vakította el féktelen bosszúvágya. Türelemmel várta, amíg rendbe jött, amikor a csont sovány, egyre botladozó vénasszonyból ismét azzá vált, aki egykoron itt szolgált, másodparancsnokként. Ez egyértelműen látszott rajta.

Hiszen nem látszott különbnek egy húszan éves, fiatal Sithnél, teljesen visszanyerte már régi testalkatát, alig néhány kilóval volt könnyebb, mint távozásakor. Ezzel szemben már koránt sem tarthatta meg teljesen lestrapált öltözetét, ehelyett egy újat kényszerült beszerezni, mely tán még az előzőnél is hátborzongatóbb megjelenést kölcsönzött neki.

A helyiségben tartózkodók pedig fejvesztve menekültek egykori vezérük láttán, Darth Sevalis kivételével. Túl messzire ment, túl sokat tett már azért, hogy harc nélkül oldalogjon el és meneküljön, mint egy kutya, amíg Travis vissza nem tér. Meg sem rezzent, mikor a twi'lek kibontotta fénykardja vörösen izzó pengéjét, csupán büszkén torpant meg előtte, majd sárgásan izzó szempárjával keresztezte a twi'lek gyűlölettel teli tekintetét.

- A vesztedre jöttél Aleya. Ma ugyanis meg fogsz halni, mindenképpen – fenyegette a teljesen nyilvánvalóval, miközben aktiválta hajlított markolatú fényszablyáját.

- Boldogan halok meg, ha téged is magammal vihetlek...

Sorra cikáztak a vörösen izzó lézernyalábok keresztül-kasul az utolsóként megmaradt köztársasági cirkáló hídjának a bejárata torkolló folyosóján. A megannyi hajóról a fedélzetre özönlő rohamosztagosok mostanra már az utolsó menedékükig szorították az eddig hősiezen helytálló védőket, melyben a Sith sötét nagyura is komoly szerepet játszott, aki most soha nem látott ügyességgel és szinte már kecses kardmozdulatokkal pattintotta támadói szeme köze lézernyalábjaikat. Hisz ezt nem lehetett barbár módjára, durva kardcsapásokkal végezni.

Egyszerűen így volt a leghatékonyabb az általa eltanultak alapján, s tettei is őt igazolták. A tény, hogy szinte másodpercek alatt suhant keresztül a folyosón az egyre csak záporozó lövedékek közepette, majd vágta le az öröket és nyitotta ki az ajtót néhány erélyes, durva kardcsapással egyértelműen őt igazolta. A bent lévők persze azonnal tüzet nyitottak rá ugyan, de csak vajnyi kevés eredménnyel. Egyedül a saját haláltusájukat sikerült lerövidíteniük valamicskét, hisz rövidesen elhullott az utolsó köztársasági is. Ezzel övük lett a hajó.

Legalábbis elméletileg, a saját vélekedéseik szerint, ugyanis még koránt sem számoltak le mindenkivel, egyvalakivel biztosan nem. Ugyanis most egy ifjú Jedi lapult a sűrű, gomolygó füst és szinte éjszakai sötétség által borított helyiség egy kicsiny szeletében, majd rontott rá fénykardja kékesen izzó pengéjének kibontása közepette a behatólókra, nem kis sikerrel.

A meglepetés erejét kihasználva könnyű szerrel hasította szét az első két rohamosztagos testét, majd verte vissza a másik két klón lövedékeit azok mellkasa felé, majd zárta be az ajtót egy könnyed kézmozdulattal és az Erő segítségével. Csak ekkor döntött úgy, hogy ráront a Sith sötét nagyurára, ki még csak most rántotta elő fényszablyáját, majd könnyű szerrel háritotta támadójának mind hevesebb csapásait néhány röpké pillanat erejéig.

Ugyanis hatalmas szakadék tátongott még az ifjúhölgy és az ő erőképeségeinek határai közt, túlságosan is nagy, hogy a lány méltó ellenfél lehessen számára. Nem telt bele többé néhány szempillantásnál a már szinte kihagyhatatlan lehetőség kihasználásához, hogy könnyű

szerrel kettészelhesse a fiatal testét, melyet a Sith ugyan nem habozott kihasználni, de a Jedi éppen csak ugyan, de kivédte a támadást. Viszont saját kardjának markolatát kellett a vörösösen izzó penge útjába helyezni, hogy ezt megtehesse, így már nem maradt esélye.

És Travis amint ráeszmélt erre azon nyomban hátralökte a lányt, ki képtelen volt saját erőlködésével kiegyensúlyozni Travisét, egyszerűen nem voltak egy kategóriában. A fiatal egy másodpercre úgy hitte, most véget ér élete, de mégsem ezt történt. Nem vágta a falhoz ellenfele, ehelyett megállította a levegőben, majd elképedve állt előtte az arcára ráismerve.

- *Rea?* – hasított végig a férfi gondolatain, nem hitte volna, hogy ilyen hamar eljön ezen örömteli pillanat, de ez nem is számított már. Egy könnyed mozdulattal vágta a padlóhoz az ifjú togrutát, ahogyan a múltkor is tette, majd nyitotta fel a hídra vezető zömök ajtót az Erő láthatatlan köteleinek segítségével. Így már bemasírozhattak rohamosztágosai.

- Minden rendben, nagyuram? – kérdezte az egyik klón, felé fordítva kékes szemeinek kíváncsi pillantását, amint betette a lábát a tágas helyiségbe.

- Semmi bajom – felelte Travis. – Egy osztag készítsen elő egy kompot, visszatérek a Nemezisre, az új foglyunkkal együtt – jelentette ki széles mosollyal az arcán, Rea ájultan heverő testére mutatva a még mindig aktivált karját tartó kezével.

- Ő nem...? – értetlenkedett a klón, mintha csak egy szellemet, merő hallucinációt látott volna. De még csak nem is érthette, hogyan lehetséges ez. Hiszen még Travis sem értette ezt teljes egészében.

- De igen, viszont sajnos már nem emlékszik a velünk töltött időre. Minél hamarabb át kell szállítanunk az egyik cellába és lehetőleg ne említsétek a korábbiakat, egyébként sem hinne el egy szót sem az egészről – fejezete be a mondandóját a Sith, majd záporozó lépteinek kíséretében viharzott ki a helyiségből.

Mortis, a feltámadás napján:

- *Elfogadom – vágta rá Travis szinte gondolkodás nélkül az árra, melyet fizetnie kell majd, ahogyan azt az Atya már előre látta egy közel 100 évvel ezelőtti látomásában. – És megtudhatom, hogy mégis mikor indulhatunk?*

- *Te bármikor elmehetsz, de ő nem távozhat, még nem. Ez a folyamat sajnos koránt sem olyan egyszerű, mint tűnik az általam elmondottak alapján. Idő kell, amíg készen áll majd és akkor sem lehet többé ugyanaz a togruta, mint jelenleg.*

- *Hogy érted ezt? Azt hittem, hogy ha elfogadom, elmehet – tette hozzá Travis, valahogyan érezte, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű. Hiszen az ilyesfajta dolgok még odakint sem zajlanak valami egyszerűen. Hát még itt, az Erő birodalmában.*

- *Nincs adott energia elvett energia nélkül. Ráadásul az univerzum törvényeivel való játszadozás esetén sokszor megesik, hogy még többet is kell adnunk, hogy visszanyerhessük, mi elveszett. Rea feltámadhat ugyan, de csakis Jediként teheti meg mindezt, anélkül, hogy bármire is emlékezne a Ryloth felett történetekből.*

- *De azt mondtad, hogy ha megteszem az én részem, igaz Sith válik majd belőle – tudatta Travis következő aggályát. Nagyon nem abba az irányba ment az egész, mint azt remélte, vagy legalábbis szerette volna, hogy menjen.*

- *Ha ezt akarod igen, de előről kell majd kezdened az egészet. Igaz Sith, Plagueis méltó örökösévé válik majd, ha afelé tereled ösvényét, mint azt korábban is tetted. De emellett hagyhatod is, hogy a sajátját járja majd. A lehetőségeid adottak, ez már a te döntésed lesz.*

- *Ez esetben már csak egyetlen kérdésem maradt...*

Hevesen cikáztak a kardok egyre csak izzó pengéi a Nemezis roppant hídjának csataterre vált fedélzetén. Két Sith folytatta most itt élethalálharcát, minden tudásukat, elméjük minden fondorlatát bevetve. S most iszonyatos erővel feszültek egymásnak vörösösen izzó kardjaik vakító szikrák hányása közepette. Úgy tűnt, kiegyenlített volt küzdelmük, legalábbis eddig.

Hiszen Sevalis valóságos hústoronynak számított a karcsú twi'lek mellett. Kinek vékony karjain megfeszülő izmai ugyan daliásan helytálltak egy ideig, de a nő már nem húzhatta soká a férfi puszta testalkatából fakadó fölénye ellenében. Ezt hamar be is látta és kénytelen volt hátra ugrani, majd egy éles mozdulattal háritani a már reflexből felé irányzott kardcsapást.

Ezután viszont ismételten az ő terepe következett. A hevesen záporozó, mégis kecses kardmozdulatok már nem régen megszokott technikáját képviselték, azóta már sok minden megváltozott benne Waylanden, mindörökre. Már rájött, hogy igenis számítanak azok a bizonyos dolgok, melyeket feleslegesnek tartott élete folyamán, méghozzá a becsület. A tény, hogy mégis hogyan és miként végzi az életét. Persze még idő kell, hogy hozzá szokjon.

S most csapásainak puszta természetében is megmutatkozott ez, már ne húzódott vissza kockázatos helyzetek, sokszor beletartotta fénykardja vörösösen izzó pengéjét a már kétes eredménnyel kecsegtető támadások útjába, ahelyett hogy ilyenkor hátrébb ugrott volna, mint azt eddigi élete folyamán valamennyiszer tette. Most szembe nézett az előtte állóval, s egy percre sem volt hajlandó megfutamodni előle. Ma kockáztatott, s úgy tűnik nyert.

Hiszen Sevalis még az életében nem látta ilyen erélyesen harcolni a twi'leket, álmában sem gondolta volna, hogy megkockáztatja azt, melyet most meglépett. S miközben ő azt hitte, hogy kihajol majd a penge elől, a nő beletartotta fényszabályját a fejére irányuló csapásba, miközben tudta, hogy fáradt izmai már nem sokáig tudják tartani ellenfele pengéjét és különösen veszélyes lesz, ha netán egérutat kell nyernie, de nem is kellett neki.

Csupán annyit kellett tennie, hogy minden erejét összeszedve kitart, miközben egy jól irányzott rúgással lendíti ki ellenfelét egyensúlyából, melynek köszönhetően tökéletes alkalmá nyílt rá, hogy az útjára indíthasson egy erőlkést, mely egyenesen a Nemezis hídjának masszív üvegablakai egyikéhez vágta a Sithet, s az átlátszó felület számos helyen megrepedt a lökés iszonyatos ereje által, majd az tehetetlenül esett vissza a talajra.

Aleya ekkor elérkezettnek látta az időt, hogy az Erőben lakozó képességei tárházának egy merőben más, sokallta fájdalmasabb oldalát mutassa be a férfinak, s a nő ujjhegyeiből rettentő erejű szikrák kezdtek cikázni felé, melyek most kékes fénnel töltötték meg a híd ködös, kardjaik heves csapásaikor keletkezett füst által borított levegőjét. Sevalis azonban még nagyon is eszméleténél volt még és idejében sikerült háritania a felé érkező szikrák záporát, puszta kezeivel felfogva azok iszonyatos erejét, mely talán túlságosan is erősnek bizonyult.

Ereje teljében, mondhatni csúcsmójában volt már a twi'lek, megérte oly sok hetet várnia, hogy ismét megerősödhessen. Már látszott, hogy Sevalis egyre csak küszködik, sebesen csorognak az izzadságcseppek homlokáról és halántékáról egyaránt, mialatt Aleya meg sem rezsent. Úgy tűnt, hogy a kardforgatás helyett mégis csak az dönti el párbajukat, hogy melyikük ismeri jobban az Erőt, melyikük képességeinek szélesebbek a korlátai.

Legalábbis egy csalfa pillanatig.

A következőben ugyanis egy újabb szerzet, egy újabb Sith lépett be a helyiségbe, s a twi'lek csak a szeme sarkából látta közeledtét, de máris rémülté, kétségbeesetté vált sárgásan izzó szemeinek pillantása. És cselekedni készült az újabb fenyegetés ellen, de már nem volt ideje rá, hiszen a következő másodpercben roppant erejű szikrák kezdtek záporozni Travis baljának már számos alkalommal eltört, de még most is sértetlennek tűnő ujjáiból, majd vágták a fényes, sima felületű falhoz Aleyát, ki azonnal elvesztette eszméletét.

A Sith sötét nagyura megvárta, hogy Darth Sevalis feltápáskodjon, majd felé fordította bosszúszomjas szemeinek hátborzongató pillantását, miközben a twi'lek teste még mindig füstölögni látszott az áramütés hatására. Nagy szerencséje, hogy Travis csak harcképtelenné akarta tenni, nem pedig kioltani az életét, melyet élete folyamán először tett önként kockára a nő. Ez meg is lepte ugyan a Sithet, azt hitte, ha még él is biztos elbújt valahol, de ez már semmit sem változtatott a tényen. Már semmi sem orvosolhatta tetteit, neki vesznie kellett.

- Fejezd be, amit elkezdted – jelentette ki nemes egyszerűséggel, hiszen mindvégig tudott róla, hogy a Starfury lelövésének köze sem volt a fedélzetére özönlő katonákhoz, melyet hivatalosan neveztek meg okként. Azzal a különös hazugsággal tarkítva, hogy a twi'lek még a tüzelés megkezdése előtt életét veszttette. Persze ez kényeszerű volt a formaságok kedvéért.

Sevalis tudván, hogy csupán ők ketten – Aleyával együtt hárman – tudnak az egésztől rábólintott, majd a nő nyakához emelte pengéjét, hogy nemes egyszerűséggel lefejezhesse, mint ahogyan azt legtöbb komoly ellenfelével cselekedte.

- Állj! – szolt közbe Travis, amint már belelendült volna a mozdulatba. – Nem tudhatják meg, hogy mi öltük meg, ezért nem halhat meg fénykard által.

- Ez esetben törjük ki a nyakát és dobjuk ki a légszilipen – vágta rá Sevalis, ez is egy elfogatható megoldás volt részéről. Azonban nem volt ideje rá, ugyanis ekkor egy hatalmas robbanás rázta meg a Nemezis megannyi szolgálatkész katona által nyüzsgő fedélzetét, s minden, még a világítás is elszállt egy pillanatra. Csak erre várt a twi'lek.

Aki viszonylag gyorsan visszanyerhette eszméletét a körülményekhez képest, már ha egy pillanatra is elvesztette azt. Viszont tudta, hogy nincs esélye a két Sith ellen, éppen ezért a meglepetés erejét kihasználva felkapta a földről az idő közben a markából kiguruló fényszabljáját, majd egy éles mozdulattal szelte keresztül vele Sevalis mellkasát, akit annyira lekötött a sötétség és az égtelen rázkódása közepette, hogy észre sem vette azt. Nem, míg túl késő lett volna.

Travis a segítségére sietett volna ugyan, de túl messze állt ahhoz, hogy megmenthesse és felesleges volt figyelmeztetnie, hiszen egyébként sem tudott volna tenni a dühödt twi'lek ellen, aki ugyan kivételesen kész volt meghalni a mai napon, – különösen, hogy már véghez vitte bosszúját – de azért nem akarta eldobni csak úgy, ha már nem muszáj és még csak értelme sincs. Éppen ezért a heves mozdulat végeztével azonnal kisietett a helyiségből, Travis pedig még csak nem is állt az útjába, őt most már túlságosan lekötötte a történések oka.

Akárcsak a most már a Nemezis vörös energiamezők által lezárt celláinak egyikében ücsörgő Reát, ő ugyanis szökésére látott reményt az okban. Sajnos most túlságosan is kevés ideig ment el az áram, hogy kiérhessen, ehelyett fájdalmasan vágódott az energiamezőnek. Azt persze nem tudhatta, hogy hiába látott csak két őrt cellája előtt tornyosulva, sokkalta többen vigyázták biztonságát. Még Cade és Nevil is erre lett beosztva – ugyan a többiek is, de valami miatt mégsem tartózkodtak a fedélzeten.

A két férfi pedig ugyan itt volt, csak épp a hajó másik felén múlatta az időt, egy kis baráti Pazaak játék közepette, melynek természetesen ismételt az lett a vége, hogy szegény Cade utolsó garasa is társának karmai közt kötött ki, majd jó ízűen elitta azt. Legalább is csak készült rá az áramkimaradásig, melyet mind hevesebb rázkódások, valóságos földrengések követtek. És mi más következett volna a jó öreg harci riadónál és a sorra felharsogó vészhelyzeti jelzéseknél? Melyekből hamar egyértelművé vált.

Hogy támadás alatt állnak.

S az első kis hajókat hatalmas köztársasági cirkálók követték, melyek tucatjával törtek elő a hipertérből és habozás nélkül tüzet nyitottak az előttük elterülő, szinte már méltatlanul nagy számbeli hátrányban lévő birodalmi flottára, ugyanis a szektor valamennyi hajója vonult most ellenük a Saratoga nevezetű mediatorral egyetemben, melyet maga Odar admirális vezetett.

A hevesen záporozó vörösese lézéráradat túlnyomó része pedig az ellenséges flotta közepén elterülő phalanxra irányult, melynek a hídon kibontakozott párbajnak köszönhetően percekkel ezelőtt leváltak pajzsai Aleya egyik éles kardcsapásának köszönhetően. Aki most egyre csak a hangár felé suhant szelíd lépteivel, esze ágában sem volt kívánnia a csata végét, viszont mégis csak kénytelen volt erre, mint az rövidesen tudatosult benne. Ekkorra ugyanis az iszonyatos túlerőben lévő flotta már kezdett is felülkerekedni, a közel 27 cirkáló könnyű

szerrel törte át a központi rombolót övező öt szem csillagrombolón elhárító pajzsait, majd páncéllemezeiket áttörve pusztította el azokat irdatlan erejű turbólézereik segítségével.

És a birodalmaik most hiába viszonozták a tüzet, egyszerűen nem voltak már elegen ahhoz, hogy a legcsekélyebb kárt is tehessék ellenfeikben, még a Nemezis sem tehetett semmit, akárhány turbólézere is volt. Pajzsok nélkül egyszerűen nem húzhatta addig a köztársasági flotta együttes tűzereje ellenében, hogy akár az egyiküket is magával vihesse a sírba, mielőtt a roppant hajóest közepén elhelyezkedő reaktor végleg megadta volna magát.

Odar pedig Jedi mester létére már szinte örömteli szemekkel nézte, ahogyan a roppant csillaghajót két hatalmas részre szaggatta az irdatlan erejű robbanás, majd a két hevesen izzó roncsdarab megannyi szikra szórása után kezdte meg végeláthatatlan sodródását a kozmosz végtelenében. Szerencsére egyszerűen nem volt elég közel Froz haldokló világához, hogy az magával rántassa erőteljes gravitációs meze által, s megesett már, hogy eleinte még egyben maradtak a két roncsdarab.

- A Nemezis elpusztult – jelentette ki az egyik tiszt mérhetetlen büszkeséggel. Éppen most lőtték le Darth Travis, a hatalmas Sith zászlóshajóját, melyen feltételezhetően tartózkodott – és ténylegesen is. – Folytassuk a tüzelést, hogy biztosan ne maradhassanak túlélők? – a Jedi eleinte csak némán ingatta a fejét ennek hallatán.

- Felesleges, megszálljuk a hajót – közölte határozottan, önelégültsége közepette. Hiszen mikor halt meg utoljára egy Sith, mikor lelőtték a hajóját? Mindig elmenekültek valahogyan, persze ezt csak ők Jedik értették, egy átlagember szemrebbenés nélkül szétlövete volna a roncsot és éppen ezért senki sem értette a helységben tartózkodók közül az utasítás mögött rejlő logikát, de talán nem is volt benne és csupán egy újabb csalfa megérzés vezérelte.

- Ez esetben személyesen vezetem a támadást – tette hozzá a mellette álló Draka Kerr mester. Ha valaki, akkor ő értette Odar szándékának lényegét. Travist, ki már korábban is visszatért hamvaiból nem minősíthetik csak úgy halottnak.

Nem, míg nem tartják kezeik közt koponyáját...

Darth Raven